

Sygn. akt I C 229/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 czerwca 2015 roku

Sąd Rejonowy w Raciborzu Wydział I Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Ewa Langer

Protokolant: sekretarz Krzysztof Pawera

po rozpoznaniu w dniu 9 czerwca 2015 roku w Raciborzu

na rozprawie

sprawy z powództwa: Gminy M. R.

przeciwko : W. G.

o zapłatę

I. oddala powództwo,

II. nakazuje ściągnąć od powódki Gminy M. R. kwotę 100,00 (sto) złotych tytułem wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa- Sąd Rejonowy w Raciborzu.

Sygn. akt I C 229/15

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 12/03/2015 roku Gmina R. wniosła o zasądzenie od pozwanego W. G. kwoty 3.348,44 złotych wraz z ustawowymi odsetkami oraz o zasądzenie zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu powódka Gmina R. podniosła, że pozwany W. G. zajmował bezumownie, po orzeczeniu eksmisji, lokal socjalny położony w R. przy ul. (...), co wywiodła z faktu zameldowania. Ponadto powódka wniosła o ustanowienie kuratora dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego. Do wartości żądania wliczono skapitalizowane odsetki.

W piśmie z dnia 8.06.2015 roku kurator wniósł o oddalenie powództwa w całości, podniósł zarzut przedawnienia roszczeń ponadtrzyletnich, na uzasadnienie czego powołał stanowisko Sądu Najwyższego.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

J. G. zajmował lokal położony w R. przy ul. (...) wraz z m.in. W. G., swym synem. Podstawą zajmowania lokalu była umowa najmu z dnia 27.12.2004 roku. Wyrokiem zaocznym z dnia 21 maja 2010 roku orzeczono eksmisję J. G. i W. G. z rzeczzonego lokalu bez prawa do lokalu socjalnego.

Dowód:

- umowa najmu k. 4-6;

--wyrok z dnia 21.05.2010 r. k. 7,

Lokal położony w R. przy ul. (...) stanowił własność Gminy R..

Bezsporne

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Załączony do pozwu materiał dowodowy uniemożliwił poczynienie kompletnych ustaleń faktycznych, zwłaszcza wobec zakwestionowania powództwa przez reprezentującego pozwanego kuratora.

Zgodnie z art. 18 ust 1 i 2 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 roku o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz.U. 2005 roku Nr 31, poz. 266 z późn. zm. - zwana dalej „ustawą o ochronie praw lokatorów”) osoby zajmujące lokal bez tytułu prawnego są obowiązane do dnia opróżnienia lokalu co miesiąc uiszczać odszkodowanie, odszkodowanie odpowiada wysokości czynszu, jaki właściciel mógłby otrzymać z tytułu najmu lokalu. Z powyższego przepisu wynika, że odszkodowanie przysługuje za faktyczne zajmowanie lokalu bez tytułu prawnego. Lokatorem po myśli ww. osoby jest także osoba która w przeszłości posiadała status lokatora i następnie go utraciła.

W niniejsze sprawie powódka Gmina R. nie udowodniła, że pozwany W. G. zajmował przedmiotowy lokal od lutego 2012 do lutego 2015 roku.

Zgodnie z art. 6 k.c. to na powódce spoczywał ciężar udowodnienia tej okoliczności, albowiem powódka wywodziła z niej korzystne dla siebie skutki prawne w postaci roszczenia odszkodowawczego. Kurator wniósł o oddalenie powództwa w całości, kwestionując żądanie przedstawione w pozwie. W tym stanie rzeczy obowiązkiem Gminy R. było wykazanie podstaw faktycznych dochodzonego roszczenia, czego nie uczyniono. Przede wszystkim nie zawniosowano żadnego dowodu na okoliczność zamieszkiwania pozwanego w okresie wskazanym w pozwie w lokalu należącym do Gminy. Wywodzenie takich wniosków wyłącznie z faktu zameldowania nie mogło zyskać aprobaty Sądu. Wskazać trzeba meldunek jest kategorią stricte administracyjną, nie rzutuje na cywilnoprawną ocenę zdarzenia, na gruncie bowiem prawa cywilnego rozpatruje się jedynie zamieszkiwanie, którego legalna definicja zawarta jest w kodeksie cywilnym. Godzi się zauważyć dopuszczalne jest posiadanie kilku meldunków, co tym bardziej niweczy walor dowodowy informacji o zameldowaniu. Sama zresztą powódka wnioskując o ustanowienie kuratora argumentowała, że pozwany nie przebywa w lokalu przy ul. (...) w R..

Nienależyte zrealizowanie obowiązku dowodowego, zgodnie z art. 6 k.c. i 232 k.p.c., stanowiło także złożenie do akt wyłącznie kserokopii dokumentów, nieopatrzonych adnotacją o zgodności z oryginałem. Również pieczęć na odwrocie wyroku eksmisyjnego jest nieczytelna i brak jest adnotacji o prawomocności tego orzeczenia.

Pozbawione jakiegokolwiek mocy dowodowej są także wydruki zwane „stan finansowy – syntetyka”. Również i w tym przypadku złożono niepotwierdzone za zgodność kserokopie. Podnieść trzeba wydruki pochodzące z bazy komputerowej powódki nie mogą stanowić dowodu wysokości należnego odszkodowania. Wobec zakwestionowania całości żądania przez pozwanego (tu kuratora) zasadnym było przedstawienie dalszych dowodów. W związku z powyższym na powódce spoczywał obowiązek udowodnienia zasadności i prawidłowości naliczonych pozwanemu opłat. Dowodu takiego powódka nie zgłosiła.

Wydruki zwane „syntetyka-stan finansowy” (k.11-16) jako dokumenty prywatne mogły stanowić jedynie dowód tego w jakiej wysokości opłaty powódka naliczyła pozwanemu za przedmiotowy lokal, nie dowodzą jednak zasadności i prawidłowości naliczonych opłat, które powinny wynikać z przepisów prawa miejscowego bądź podlegać weryfikacji przez biegłego rzeczoznawcę. Takich dowodów powódka nie wniosowała.

Abstrahując od powyższego na uwzględnienie zasługiwał zarzut przedawnienia podniesiony przez kuratora co do roszczeń obejmujących okres sprzed trzech lat licząc od daty wytoczenia powództwa (vide SN 7.01.1998 III CZP 62/97), z uwagi jednak na nieudowodnienie faktycznych podstaw żądania powodowo należało oddalić w całości.

Mając na uwadze powyższe Sąd Rejonowy orzekł jak w punkcie I wyroku.

Punkt II wyroku uzasadniał przepis art. 83 ust. 2 w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 98 k.p.c. Poniesionymi tymczasowo przez Skarb Państwa – Sąd Rejonowy w Raciborzu wydatkami, związanymi z wynagrodzeniem kuratora w kwocie 100,00 zł obciążono powódkę.